

Ванівська Олександра Миронівна

кандидат педагогічних наук, доцент

завідувач кафедри іноземних мов

Національний лісотехнічний університет України, м.Львів, Україна

РЕАЛІЗАЦІЯ КОМПЕТЕНТНІСНОГО ПІДХОДУ В ПРОЦЕСІ ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ У ВИЩІЙ ШКОЛІ

У статті розглянуто роль і місце компетентнісного підходу в процесі навчання іноземних мов студентами вищої школи. Проаналізовано поняття «компетентнісний підхід», «компетентність», «компетенція», «іношомовна комунікативна компетенція». Охарактеризовано компоненти іношомовної комунікативної компетенції: функціональний, мовний (лінгвістичний), мовленнєвий та соціокультурний, а також розглянуто найбільш актуальні аспекти реалізації компетентнісного підходу в процесі формування іношомовної комунікативної компетенції.

Ключові слова: компетентнісний підхід, компетенція, компетентність, іношомовна комунікативна компетенція, іноземна мова.

Вступ. Повноправне входження України до Євросоюзу зумовлене необхідністю серйозних перетворень у різних галузях діяльності суспільства, у тому числі й у галузі вищої освіти. У сучасних умовах розвитку загальноєвропейської і глобальної взаємодії та інтеграції знання іноземних мов і їх викладання визначається як один з пріоритетних напрямів освітньої діяльності держав світу. Зростаюча потреба у спілкуванні та співпраці між країнами та народами з різними мовами та культурними традиціями, вимагає суттєвих новацій у реалізації мовних стратегій у вищій школі. Стрімкі зміни, що відбуваються в українському суспільстві, осучаснення освітньої системи, досягнення в галузі теорії та практики навчання іноземних мов ставлять українську школу перед необхідністю оновлення змісту та методів навчання іноземних мов. Тому, актуальною постає проблема підготовки фахівців, яка вимагає не тільки модернізації вітчизняної системи освіти, а й розробки нових освітніх підходів у ній. Зростання контактів між народами та країнами визначає зміни в бік соціокультурних пріоритетів у галузі освіти. Очевидно, важливими є не окремі знання, а система знань, що виражається в умінні вирішувати повсякденні та професійні проблеми, здатності до іношомовного спілкування, підготовці в сфері нових інформаційних технологій. Тому, в сучасній педагогіці виділяють освітній напрям, який називають компетентнісним підходом.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Протягом останніх років вітчизняні та зарубіжні вчені займаються вивченням та впровадженням компетентнісного підходу в систему освіти, при цьому пропонують своє бачення сутності та особливостей цього підходу. Серед них В.Болотов, В.Колесов, Д.Іванов, В.Серіков, Н.Селезньова та ін. На сьогодні науковці О.Андрєєв, Д.Єрмаков, Д.Махотін, К.Митрофанов, А.Присяжна, Н.Селезньова, О.Соколов, Ю.Фролов пропонують різні напрямки впровадження та реалізації компетентнісного підходу у систему освіти, тобто зміни не тільки в організації змісту освіти, а й в оцінюванні ефективності процесу освіти. Компетентнісний підхід є предметом наукового дослідження Т.Байбара, В.Краєвського, А.Хуторського, та ін. З українських науковців питаннями освітньої компетентності займаються Н.Бібік, Л.Парашенко, О.Пометун, О.Локшина, О.Овчарук, О.Савченко.

© Ванівська О.М.

Різні аспекти компетентнісного підходу в процесі навчання іноземних мов стали предметом дослідження низки вітчизняних і зарубіжних вчених, зокрема: О.Бігич, І.Бім, М.Вайсбурд, І.Воробйова, Н.Гальскова, І.Зимня, Р.Мільруд, С.Ніколаєва, Ю.Пассов, В.Редько, Ch.Brumfit, D.Hymes, W.Littlewood, R.Mirabile, S.Parry, S.Savignon та ін.

Мета дослідження полягає у розгляді сучасних наукових підходів до формування іношомовної комунікативної компетенції, зокрема, компетентнісного підходу, як провідного.

Виклад основного матеріалу. Сьогоднішня визначило компетентнісний підхід одним із передових напрямків оновлення та модернізації освіти в цілому і навчальних технологій зокрема. Загальною ідеєю компетентнісного підходу є компетентнісно орієнтована освіта, яка спрямована на комплексне засвоєння знань та способів практичної діяльності, завдяки яким людина успішно реалізує себе в різних галузях своєї життєдіяльності [1].

Науковці та педагоги зазначають, що знаннево-орієнтована система освіти виявилася неефективною у сучасних умовах. На думку Д. Іванова, усе це відбувається тому, що знаннево-орієнтована освіта замкнулася сама на собі, яка створила велику кількість форм, що не існують ніде, крім самої сфери освіти [2, с.4]. Тобто результати системи освіти значущі тільки у самій системі, але поза її межами вони не мають ніякого значення для суспільства і держави в цілому.

Слід зазначити, що компетентнісний підхід аж ніяк не протистоїть знаннево-орієнтованій освіті. Науковці зробили спробу визначити зміст поняття «знання» через протиставлення йому поняття «інформації», що є компонентом поняття «знання». Так, знання завжди належать кому-небудь, його неможливо купити або вкрасти, натомість інформацію можливо отримати, купити і, нарешті, вона не має певного власника. У той час коли знання стають всезагальним досягненням, вони збагачують досвідчених і націю в цілому, а інформація, у цьому випадку, втрачає свою цінність. Увійти у світ знань, також як і у світ мистецтва набагато важче, ніж у світ інформації. Знання мають значення та цінність, інформація – це тільки засіб, що має ціну, але не цінність. Знання не мають ціни, вони мають життєвий та особистісний зміст [2, с.6-7].

Зі сказаного стає зрозуміло, що знаннєво-орієнтована освіта, у більшій мірі, орієнтується на отримання інформаційного рівня у той час, як компетентнісний підхід орієнтується на формування цілісного особистісного досвіду та ціннісно-сислової оцінки у студентів в процесі навчання у вищому навчальному закладі.

На думку Д.Іванова, «компетентнісний підхід – це один з тих підходів, у якому відбувається спроба внести особистісний смисл у освітній процес» [2, с.8]. Він зазначає, що сутність компетентнісного підходу полягає в тому, що він акцентує увагу на результаті освіти, причому у якості результату береться не сума засвоєної інформації, а здібність людини діяти у різних проблемних ситуаціях. Так, компетентнісний підхід – це підхід, при якому результати освіти стають значущими і поза системою освіти. Очевидно, для суспільства і для людини важливіше не стільки енциклопедична грамотність людини, скільки здібність використовувати загальні знання та вміння на практиці для вирішення конкретних ситуативних проблем, що виникають у реальному житті. Саме поняття «компетентність» полягає в успішному житті людини, де існує велика кількість різноманітної діяльності. Безумовно, це успішне існування залежить, у деякій мірі, від знань, вмінь та навичок, але бути компетентним поза межами реального досвіду неможливо. Саме в цьому полягає основна ідея компетентнісного підходу та причина його популярності у Західних країнах. Все більш широке впровадження компетентнісного підходу свідчить про те, що справжні знання – це індивідуальні знання, що з'являються та формуються у результаті досвіду своєї особистісної діяльності.

Введення компетентнісного підходу, на думку А.В.Хуторського, в нормативну і практичну складову навчального процесу дозволить вирішити типову проблему для української школи, коли учні володіють теоретичними знаннями, проте зазнають значних труднощів в діяльності, що вимагає використання їхніх знань для вирішення конкретного завдання чи проблемної ситуації. Отже, передумовою ефективного використання компетентнісного підходу в усіх сферах здобуття кваліфікацій і, зокрема, у викладанні іноземних мов, є понятійно-термінологічна визначеність, що стосується передусім чіткого окреслення відмінностей між двома найбільш уживаними поняттями «компетенція» і «компетентність». На думку А.В.Хуторського, «компетенція» – це сукупність взаємопов'язаних якостей особистості (знань, вмінь, навичок, способів діяльності), необхідних людині для якісної продуктивної діяльності, а «компетентність» – володіння людиною відповідними компетенціями, що передбачає особистісне ставлення до них та предмета діяльності [3].

Компетентність – це результат особистісної підготовки учня чи студента, що дозволяє найбільш ефективно і адекватно здійснювати освітню діяльність і забезпечує його розвиток. Це здатність успішно задовольняти індивідуальні й соціальні потреби, діяти й виконувати поставлені завдання. Компетентність ґрунтується на знаннях, навичках та вміннях, але ними не вичерпується, обов'язково охоплюючи особистісне ставлення до них людини, а також її досвід, який дає змогу ці знання «вплести» в те, що вона вже

знала, та її спроможність збагнути життєву ситуацію, у якій вона зможе їх застосувати. Таким чином, кожна компетентність побудована на поєднанні знань, навичок і вмінь, а також ставлень, цінностей, емоцій, поведінкових компонентів, тобто усього того, що можна мобілізувати для активної дії [4, с.11].

Серед основних компетентностей слід виокремити такі, які являють собою конкретні життєві операції, необхідні будь-якій людині протягом усього життя:

- предметна компетентність – сукупність знань, вмінь та характерних рис у межах змісту конкретного предмета, необхідних для виконання учасниками навчального процесу певних дій з метою розв'язання навчальних проблем, задач, ситуацій;
- предметно-галузєва компетентність – набутий особистістю в процесі навчання досвід специфічної для певного предмета діяльності, пов'язаної із засвоєнням, розумінням і застосуванням нових знань;
- інформаційно-комунікаційна компетентність – здатність учасників навчального процесу використовувати інформаційно-комунікаційні технології;
- комунікативна компетентність – здатність особистості застосовувати у конкретному виді спілкування знання мови, способи взаємодії з людьми, що оточують її та перебувають на відстані, навички роботи у групі, команді, володіння різними соціальними ролями; в т.ч. і однопорядкові, супутні компетенції, такі як: комунікативна мовленнєва компетентність, іншомовна комунікативна компетентність та іншомовна професійно-комунікативна компетентність;
- міжпредметна компетентність – здатність особистості застосовувати щодо міжпредметного кола проблем знання, уміння, навички, способи діяльності, які належать до певного кола навчальних предметів і освітніх галузей;
- проектно-технологічна компетентність – здатність особистості застосовувати знання, уміння, особистий досвід у предметно-перетворювальній діяльності;
- загальнокультурна компетентність – здатність особистості аналізувати та оцінювати досягнення національної та світової культури, орієнтуватися в культурному та духовному контексті сучасного суспільства, застосовувати методи самовиховання, орієнтовані на загальнолюдські цінності.

Даний перелік компетентностей передбачає готовність особистості до різноманітних життєвих ситуацій через її особистісну характеристику шляхом поступового, плавного переходу від якості знань до якості діяльності.

Думки науковців збігаються в тому, що компетентнісний підхід ставить на перше місце не інформованість студента, а вміння вирішувати проблеми, що виникають у життєвих ситуаціях. Специфіка компетентнісної освіти полягає не у засвоєнні вже «готових знань, а спостереження за умовами появи цих знань» [5, с.11]. Тому, у ході навчальної діяльності студент має сам формулювати поняття, що необхідні для вирішення певних завдань, таким чином, самостійна дослідницька діяльність студента

стає предметом засвоєння.

При навчанні на основі компетентнісного підходу студенти засвоюють нові види досвіду, тобто знаходять та визначають проблему, отримують навички дослідницької діяльності, проектування, співпраці, оцінюють якість свого результату [6].

Існує думка, що компетентнісний підхід теж не може претендувати на повну заміну вже існуючої системи. Вітчизняні дослідники мають двоєке ставлення щодо нової парадигми освіти, з одного боку, їх приваблюють нові перспективи, але, з іншого, вони бояться втратити попередній досвід, у разі провалу. Отже, науковці все більше схиляються до компромісних вирішень, тим паче компетентнісний підхід не виключає «знаннєвий» компонент. Так, науковці пропонують раціональні шляхи впровадження компетентнісного підходу в поєднанні з існуванням «знаннєвого». Одні вчені пропонують формувати компетентність на основі знань, вмінь та навичок на різних рівнях освітнього простору, інші вважають, що використання цього підходу повинно відбуватися у професійній освіті.

Але все ж таки, у додаток до компетентнісних знань існують специфічні компетентнісні вимоги: здібність використовувати знання на практиці, володіти методами незалежного дослідження та вміння пояснювати його результати, оцінювати якість дослідження у певній науці [2, с.22].

Перехід до компетентнісного підходу означає переорієнтацію з процесу на результат освіти в діяльнісному вимірі, у зміщенні акценту з накопичування нормативно визначених знань, навичок і вмінь на формування й розвиток в учнів здатності практично діяти, застосовувати досвід успішних дій у конкретних ситуаціях, на організацію освітнього процесу на основі урахування затребуваності навчальних досягнень випускника школи в суспільстві, забезпечення його спроможності відповідати реальним запитам швидко змінюваного ринку й мати сформований потенціал для швидкої безболісної адаптації як у майбутній професії, так і в соціальній структурі. Перспективність компетентнісного підходу полягає в тому, що він передбачає високу готовність випускника школи до успішної діяльності в різних сферах, у тому числі і в володінні іноземними мовами [4, с.12].

Компетентнісний підхід в галузі навчання іноземних мов – це спроба привести у відповідність, завдяки наявності іноземної компетенції у членів суспільства, з одного боку, потреби особистості інтегруватися в суспільство, а з іншого, потреби суспільства використовувати потенціал кожної особистості для забезпечення свого економічного, культурного і політичного саморозвитку.

Компетентнісний підхід до вивчення іноземних мов слід розглядати як спосіб організації навчально-пізнавальної діяльності учня чи студента, що забезпечує засвоєння ним змісту навчання і тим самим досягнення цілей навчання при вирішенні певних проблемних завдань. Адже головною метою навчання іноземних мов є формування комунікативної компетенції.

Загальноєвропейські Рекомендації з мовної освіти визначають компетенції як суму знань, умінь та характерних рис, що дозволяє особистості виконувати певні дії. З точки зору вивчення іноземної мови

розрізняють:

– загальні компетенції – тобто такі, що не є специфічними для мовлення, але такі, що необхідні для будь-якого виду діяльності, у тому числі й мовленнєвої;

– комунікативні мовні компетенції – це такі, які забезпечують суб'єктові можливість діяти, виконувати професійно спрямовану діяльність, застосовуючи спеціальні лінгвістичні засоби [7].

Практичне володіння іноземною мовою передбачає демонстрування високого рівня сформованості функціональної, мовної (лінгвістичної), мовленнєвої та соціокультурної компетенцій. Функціональна компетенція включає володіння іноземною мовою для академічних цілей, а саме: вміння читати наукові тексти (першоджерела), анотувати та реферувати їх; слухати та конспектувати лекції; готувати та проводити презентації та семінари. Мовна (лінгвістична) компетенція передбачає володіння орфографічними, орфоепічними, лексичними, фонетичними, граматичними та стилістичними нормами сучасної іноземної мови, тобто передбачає оволодіння мовним матеріалом з метою його використання в усному і писемному мовленні. Мовленнєва компетенція охоплює рецептивні та продуктивні вміння, а саме: володіння способами формування і формулювання думок за допомогою мови, яка забезпечує можливість організувати і здійснити мовленнєву дію (реалізувати комунікативний намір), а також здатність користуватися такими способами для розуміння думок інших людей і висловлювання власних суджень [8, с.4-5]. Іншомовна мовленнєва компетенція включає низку компетенцій: в аудіюванні, в говорінні, у читанні, у письмі та перекладі/медіації. Соціокультурна компетенція спрямована на розвиток розуміння й тлумачення різних аспектів культури і мовної поведінки, а також здатність користуватися знаннями про країну, мова якої вивчається, у процесі спілкування з урахуванням звичаїв, правил поведінки, норм етикету, соціальних умов і стереотипів поведінки носіїв мови.

Педагогічні основи, які традиційно використовуються в процесі викладання дисципліни «Іноземна мова» не сприяють розвитку іноземної комунікативної компетентності на різних рівнях, не орієнтовані на формування мобільного спеціаліста, не спрямовані на мотивацію професійної самоосвіти особистості студента; не допомагають адаптації студентів до перманентно-змінних соціально-економічних умов ринку праці [9, с.55]. Отже, виникає необхідність перегляду принципів навчання з дисципліни.

У процесі побудови педагогічних основ розвитку іноземної комунікативної компетентності вчені спираються на відповідні принципи навчання:

- гуманізація навчального процесу, яка полягає в розкритті особистісного потенціалу студента під час його професійної підготовки;
- професійно-орієнтована комунікативна направленість процесу вивчення іноземної мови, яка реалізується шляхом використання сукупності методів навчання (комунікативного, аудіолінгвального, аудіовізуального); форм (ділова гра, створення практико-орієнтованих ситуацій, бесіда, «круглий» стіл);
- активізація пізнавальної діяльності в галузі реалізації положень особистісно-орієнтованого під-

ходу;

- підсилення мотивації навчання за рахунок використання не лише поширених методів навчання, але й комп'ютерних і Інтернет-технологій у процесі вивчення іноземної мови [9, с.78].

Зі сказаного випливає, що сучасна освіта потребує змін у теорії й методиці навчання іноземної мови в середніх та вищих навчальних закладах, змін у технологіях навчання на всіх ступенях. Зростає питома вага методик, які сприяють формуванню практичних навичок пошуку й аналізу інформації, самонавчання, самоорганізації, досвіду відповідального вибору та поведінки, становленню ціннісних орієнтацій.

Основними засадами вивчення іноземних мов у вищій школі мають стати комунікативна спрямованість, наступність та особиста творчість студента в навчальному процесі. Зокрема, студенти повинні вміти продемонструвати:

- здатність ефективно використовувати іноземну мову як при спілкуванні в реальних життєвих ситуаціях, так і задля набуття й розвитку знань;
- володіння мовленнєвими вміннями (аудіюванням, говорінням, читанням, письмом) на загальному базовому рівні;
- знання основних синтаксичних, семантичних, граматичних та фонетичних закономірностей іноземної мови;
- здатність орієнтуватися у соціокультурних аспектах країни, мова якої вивчається, використовувати вміння, набуті під час навчання, відповідно до комунікативної ситуації;
- здатність використовувати навчальний досвід, набутий у середній школі, для подальшої самостійної роботи з метою самоудосконалення;
- здатність використовувати автентичний іншомовний матеріал з метою самоосвіти і в особистих цілях.

Отж, ми повинні керуватись свої діяльності сутнісним ознаками особистісн-зорієнтованої освіти, такими як:

- особистісно-зорієнтоване гуманне співробітництво всіх учасників навчально-виховного процесу;
- діагностично-стимуляційний спосіб організації навчального пізнання;
- діяльнісно-комунікативна активність;
- проектування індивідуальних досягнень у всіх видах діяльності;

- урахування у змісті, методиках, системі оцінювання широкого діапазону особистісних потреб і можливостей студентів у здобутті якісної освіти;
- навчити планувати свою інформаційну та інноваційну діяльність, здобувати знання самостійно, сформувати творчий підхід до використання знань на практиці;
- формувати уявлення про різноманіття культур у світі, виховувати позитивне ставлення до культурних розходжень, що сприяють прогресу людства та служать умовами для самореалізації особистості;
- створювати умови для інтеграції у культури інших народів;
- формувати та розвивати вміння й навички ефективної взаємодії з представниками інших культур;
- виховувати у душі миру, терпимості, гуманного міжнародного спілкування.

Сьогодні ми є свідками того, що Інтернет-навчання починає переважати практично на всіх рівнях здобуття освіти. Відповідно в нашу професійну підготовку поступово входить ще одна компетенція - оволодіння основами інформаційних технологій та методика їх використання у викладанні іноземних мов, відкриваючи великі перспективи щодо розширення теоретичної бази знань та надання результатам навчання практичного значення.

Висновок. Отже, компетентнісний підхід ініціює студентів до саморозвитку, самореалізації, культурного самовизначення. Він сприяє формуванню в студентів особистісного суб'єктивного досвіду. Такий підхід ґрунтується на міждисциплінарних, інтегрованих вимогах до результату освітньої діяльності, оскільки вимагає від учасників навчального і виховного процесів змінювати як мету, так і вектор змісту вищої освіти: від передання знань і вмінь предметного змісту до формування розвиненої особистості із життєвими та професійними компетентностями. Впровадження такого підходу в навчальний процес дозволяє по-новому поглянути на традиційну систему освіти та передбачає розроблення нових стандартів вищої освіти (нових технологій та методів навчання). Науковці стверджують, що компетентнісний підхід стає світовою тенденцією у системі освіти. Прихильники впровадження компетентнісного підходу вважають, що саме цей підхід буде сприяти формуванню ключових та базових компетентностей у випускників вищих навчальних закладів.

Список використаної літератури

1. Зеер Э.Ф. Модернизация профессионального образования: компетентностный подход: учебное пособие / Э.Ф.Зеер, А.М.Павлова, Э.Э.Сыманюк. – М.: Московский психолого-социальный институт, 2005. – 216 с.
2. Андреев А.Л. Компетентностная парадигма в образовании: опыт философско-методологического анализа / А.Л.Андреев // Педагогика. – 2005. – №4. – С.19-27
3. Хуторской А.В. Технология проектирования ключевых и предметных компетенций / А.В.Хуторской [Электронный ресурс]. – <<http://www.eidos.ru/journal/2005/1212>>
4. Николаева С.Ю. Цілі навчання іноземних мов в аспекті компетентнісного підходу / С.Ю.Ніколаєва // Іноземні мови. – 2010. – №2. – С.11-17
5. Болотов В.А. Компетентностная модель: от идеи к образовательной парадигме / В.А.Болотов, В.В.Сериков // Педагогика. – 2003. – №10. – С.7-13
6. Шехавцова С.О. Компетентнісний підхід як педагогічна умова формування соціокультурної компетентності в майбутніх учителів іноземних мов / С.О.Шехавцова [Електронний ресурс]. –<http://almamater.luguniv.edu.ua/magazines/elect_nv/NN1/r3/07ssouim.pdf>
7. Загальноєвропейські рекомендації з мовної освіти: вивчення, викладання, оцінювання // Науковий редактор українського видання доктор пед. наук, проф. С.Ю.Ніколаєва. – К.: Ленвіт, 2003. – 273 с.
8. Зимняя И.А. Психология обучения иностранным языкам в школе [6-ка учителя иностр.яз.] / И.А.Зимняя. – М.:

- Просвещение, 1991. – 222 с.
9. Костюкова Т.А. Развитие иноязычной коммуникативной компетентности студентов неязыковых вузов: монография / Т.А.Костюкова, А.Л.Морозова. – Томск: Изд-во Том. политех. ун-та, 2011. – 119 с.
 10. Байденко В. Компетенции в профессиональном образовании (К освоению компетентностного подхода) / В.Байденко // Высшее образование в России. – 2004. – № 11. – С.3-13
 11. Лубянова О. Формування мовленнєвої компетенції студентів на заняттях іноземної мови професійного спрямування [Електронний ресурс] / О.Лубянова [Електронний ресурс]. – <<http://confesp.fl.kpi.ua/node/1025>>
 12. Навчально-методичний комплекс зі спеціальності: 8000005 «Педагогіка вищої школи» / за ред. Н.М.Дем'яненко. – К.: Вид-во НПУ імені М.П.Драгоманова, 2008. – Ч. 1. – 166 с.
 13. Пассов Е.И. Концепция коммуникативного обучения иноязычной культуре в средней школе / Е.Пассов, В.Царькова. – М.: Просвещение. – 1993. – 347с

Стаття надійшла до редакції 13.04.2016 р.

Ванивская Александра

кандидат педагогических наук, доцент
заведующий кафедрой иностранных языков
Национальный лесотехнический университет Украины, г.Львов, Украина

**РЕАЛИЗАЦИЯ КОМПЕТЕНТНОСТНОГО ПОДХОДА В ПРОЦЕССЕ ПРЕПОДАВАНИЯ
ИНОСТРАННОГО ЯЗЫКА В ВЫСШЕЙ ШКОЛЕ**

В статье рассмотрены роль и место компетентностного подхода в процессе обучения иностранным языкам студентами высшей школы. Проанализированы понятия "компетентностный подход", "компетентность", "компетенция", "иноязычная коммуникативная компетенция". Охарактеризованы компоненты иноязычной коммуникативной компетенции: функциональный, языковой (лингвистический), речевой и социокультурный, рассмотрены наиболее актуальные аспекты реализации компетентностного подхода в процессе формирования иноязычной коммуникативной компетенции.

Ключевые слова: компетентностный подход, компетенция, компетентность, иноязычная коммуникативная компетенция, иностранный язык.

Vanivska Oleksandra

Candidate of Pedagogical Sciences, Ph.D., Assistant Professor
Head of Foreign Languages Department
Ukrainian National Forestry University, Lviv, Ukraine

**IMPLEMENTATION OF COMPETENCY-BASED APPROACH IN TEACHING FOREIGN LANGUAGE
IN HIGHER SCHOOL**

The article characterizes components of foreign communicative competence, such as functional, language (linguistic), communicative and sociocultural competencies and some important aspects of implementing the competency-based approach in the formation of foreign language communicative competence are also examined. Competency-based approach entails the putting together of all the knowledge, know-how and attitudes required for the solution of real life problems or situations. Put simplistically and with reference to language learning, using all the grammar, vocabulary, punctuation and pronunciation to communicate effectively in real time listening, speaking, reading and writing situations. Furthermore, it consists of knowing what to do, where, when and with whom; or, being linguistically, communicatively and sociolinguistically competent with the learned language.

Key words: competency-based approach, competency, competence, foreign language communicative competence, foreign language.